

St. Hannibal Foundation, Manila

Filippinerna är ett land fyllt av kontraster. Här finns de varma vattnets mjuka böljor som sakta sveper över korallrev i regnbågens alla färger och sköljs upp mot vita sandstränder. Här finns också kraftfulla orkaner som slår sönder allt i sin väg och bryter ner städer och sänker skepp. Här finns höga vulkaniska berg och alldeles öster om Filippinerna de djupaste vattnen på jorden, nära 11,000 meters djup.

Här frodas också liksom i de flesta u-länder spektakulär rikedom och tragisk fattigdom sida vid sida. Ingenstand är det mer markant än i storstäderna. De ambitiösa flyttar in till huvudstaden för att söka sig nya möjligheter att kunna försörja familjen, men den krassa verkligheten är att det var lättare att odla frukt och gränsaker och dryga ut maten med lite fisk på landsbygden än det är att vara fattig i storstaden.

De fattiga samlas i "squatter areas", bor i ruckel utan sanitära möjligheter, har ingen tillgång

till hälsovård och får endast tillfälliga jobb. Trots detta ger man inte upp. Ett markant drag i den asiatiska kulturen från Indien till Filippinerna är ambitionen att vilja ge sina barn en ordentlig utbildning. Men de ekonomiska möjligheterna saknas.

I ett sådant område i Paranaque alldeles utanför Manila verkar the Rogationist Fathers, en del av den katolska kyrkan. Hit kom jag för 20 år sedan efter att ha seglat till Manila. En av prästerna i kyrkan tog mig runt och visade hur människorna levde. Lidande och dysterhet, men också leenden och skratt, förhoppningar och vilja att förbättra sin situation. Och ingenstans är detta mer markant än hos barnen.

Tillsammans med the Rogationist Church skapade vi St Hannibal Foundation (efter grundaren av Rogationisterna, Fr Hannibal).

Ovan: Barn i St Hannibal's "grundskola" samlade till en teaterföreläsning uppförd av skolans egna elever.

Några år senare fick vi ytterligare en svensk familj, som stöder verksamheten och nu under många år gjort betydande insatser. Vi bildade en skola för de barn, som var så fattiga att de annars inte alls kunde gå i skola. Kyrkan ställde upp med lokaler och administration och vi betalade lärarna, skolböckerna, uniformer och skolmaten. Det senaste inte minst viktigt. Jag såg en grabb dela den fisk han fick på tallriken i två delar och veckla in den ena i en bit papper för att ta med hem till syskonen. Då känner man att man måste också hjälpa hela familjen, inte bara det syskon som studerar.

Vi har nu omkring 60 studenter i sex årskullar. De skall egentligen var mellan sex och tolv år, men på grund av att vi ofta fångar upp barnen sent, är många både 14 och 15 år när de lämnar skolan. Vi har 60 elever och fyra lärare för skolan. De får lunch varje dag och under ledigheter försöker vi också ta hand om dem eftersom ständig hunger bryter ner även de bästa ambitioner.

Efter denna "grundskola" kan de fortsätta på "high school" och sedan på universitet. Vi driver ingen high school, men stöder de duktigaste som vill studera vidare. High school betalas av staten och vi hjälper endast till med mat, skolböcker, skoluniformer och liknande. På universitetet däremot ökar kostnaderna markant eftersom alla måste betala en

Ovan: En av de byar – squatter areas – som våra studenter och skolans elever kommer från. En familj bor i skjulet ovan, byggt över en liten bäck, som mer är som en öppen latrin.

Nedan: Barn tvättar sig i gatan mellan husen.

avgift (omkring US\$ 1,000 - 1,500), reskostnaderna ökar och böcker och utbildningsmaterial blir dyrare. Så medan varje high school student kostar omkring US\$ 500 per att stödja kostar det omkring US\$ 2,000 - 2,500 att hålla en student i universitet, ibland mer. Vi har omkring ett halft dussin studenter i high school (som är fyrrårigt) och ungefär lika många på universitetet (oftast också fyrrårigt).

Ovan: Ett klassrum i vår "grundskola".

Nedan till vänster: Angelica Falcon, en av våra high school studenter, lagar mat hemma i bostaden.

Nedan till höger: Angelica (till höger) och hennes bästa väninna, Julie de Guzman, sjunger i kyrkan

För mer än tio år sedan kom Father Eric och tog ansvaret för programmet. Hans kostnader betalas liksom all administration av Rogationisterna. Han förenar en lidelse att hjälpa barnen med en administrativ talang och hans insatser har betytt mycket för St Hannibal Foundation och för barnen och ungdomarna vi stöder. Han känner alla barnen personligen och deras familjer. Nu har han dock fått ansvaret för all skolverksamhet som Rogationisterna bedriver i hela Asien, men fortfarande känner han ett starkt personligt ansvar för St Hannibal Foundation.

Father Eric (till vänster på bilden) har besökt både England och Sverige flera gånger och träffat Michael, vår kyrkoherde.

Vi (min hustru Jennifer, som också är Filipinska och jag själv) besöker verksamheten ett par gånger om året. Även om vi inte personligen känner alla skolbarnen har vi nära kontakt med high school och universitets-studenterna. Vi följer regelbundet hur våra medel används, men diskuterar inte bara ekonomi utan också kriterier för intagning av nya elever/studenten, Jennifer har hjälpt till när speciellt flickorna

Många av våra studenter är mycket musikaliska, och vi har gett dem möjlighet att spela flera instrument.

har haft personliga problem, och vi diskuterar också mycket med lärarna.

Men Fr Eric har också varit hos oss ett antal gånger. Han känner personligen Michael, vår kyrkoherde. Han är en personlig vän som varit

Nedan: Universitets- och high school studenter med alumni, Fr Eric och min familj efter en gemensam måltid.

med inte bara vid dopet av vår son utan också vid dopet av vår båt!

Vid varje besök vi gör till Filippinerna ordnar också Fr Eric så att vi kan träffa alumni och följa deras fortsatta utveckling. Vid vår senaste möte och middag träffade vi t.ex Benji (28 år), som arbetar med Credit Management för Shell, Pamela (24 år) som är revisor vid SGV, den största och mest prestigefyllda revisorsfirman i Filippinerna, Renelyn (21) som just blivit utexaminerad sjuksköterska, Jesucito (25) som är utbildad lärare och arbetar på ett av Rogationisternas skolor, Gina-Marie (25) som är tandläkare och varje lördag frivilligt utan ersättning arbetar med våra studenters tändor, Marvin (24), som är civilingenjör och arbetar på St Miguel bryggeri och Demetrio (29) som nu är Public Relations Manager på Procter & Gamble. Vi har medverkat till att förändra deras liv. Att se dessa unga framgångsrika människor och tänka tillbaka på de osäkra, blyga och hungriga barn jag först mötte, då inser man att världen förändrats för dem och deras familjer. Men finast av allt är att se att så många av dem nu aktivt stöder andra ungdomar i deras utbildning.

Behovet av hjälp är naturligtvis oändligt. Det som känns så fint med St Hannibal Foundation är att alla medel oavkortat går till studenterna (eller till lärarlöner på "grundskolan"). Här finns inga administrativa kostnader eller resekostnader för personal. Behövs något "extra" försöker rogationisterna under Fr Eric's ledning samla in extra pengar lokalt. Det finns fortfarande möjlighet att växa och utöka antalet studenter. Men vår stiftelse får inte bli så stor att vi tappar den fina direktkontakten med barn, lärare och administratörer. Det är denna kontakt som både ger oss en sådan glädje och som är en garant för att pengarna används rätt.

Vi hoppas att Ni som läser detta vill stödja verksamheten. Om Ni skulle vilja ha ett djupare engagemang kontakta mig gärna och vi kan resa ner till Filippinerna tillsammans, så att Ni kan träffa studenter och de ansvariga.

Jan-Eric Österlund

Jan-Eric är trustee i Svenska Kyrkan i London och bosatt med hustru och barn i Devon. Han är en ivrig seglare och fotograf och verksam inom private equity.

